Εναλλακτική πληροφόρηση

Δέφτερη Ανάγνωση

Ειδήσεις για τν βδομάδα και σχόλιο για τις εξελίξεις

ΤΟΠΙΚΑ

ΔΙΕΘΝΗ

ΤΟΠΙΚΑ

Αφιέρωμα:

Η διάσωση της Λαϊκής και το σκάνδαλο της διαπλοκής στις Τράπεζες: δικηγορικά γραφεία και διαπλοκή με την πολιτική

Το πιο χαρακτηριστικό σχόλιο για το σχέδιο διάσωσης της Λαϊκής, το είχε η Καθημερινή στις 20/5 στη σελίδα 2: κάτω από μια φωτογραφία του Ν. Παπαδόπουλου έγραφε: «*Συνεχίζοντας την παράδοση του οικογενειακού Οίκου της Strakka, ο Πρίγκιπας έσωσε τη Λαϊκή Τράπεζα. Δικηγόρος της γαρ. Conflict? No, business as usual.*»

Το ενδιαφέρον είναι ότι, έστω και με χιουμοριστικό τρόπο, ο σαρκασμός για τον Ν. Παπαδόπουλο, ως σύμβολο της διαπλοκής της πολιτικής και την οικονομική ελίτ, αρχίζει να διαχέεται και στα ΜΜΕ. Η τηλεοπτική εικόνα του Ν. Παπαδόπουλου, άλλωστε, να προσπαθεί να εξηγήσει στην Βουλή τα διάφορα στοιχεία του νομοσχεδίου, έδειχνε ένα άτομο που προσπαθούσε να πείσει εναγωνίως για την αναγκαιότητα να περάσει ένα νομοσχέδιο – χωρίς να διερωτάται σε αυτή την περίπτωση για το «σπάταλο κράτος» και χωρίς να απορεί «για αυτή τη κυβέρνηση». Και μετά, βέβαια, ζητούσε έρευνα, γενικώς, χωρίς να αναφέρεται σε όσους ζουν πλουσιοπάροχα από τον τραπεζιτικό τομέα – όπως ο ίδιος και οικογένεια του. Όταν ένας πολίτης χρωστά στη Λαϊκή τράπεζα, οι δικηγόροι της φροντίζουν να τον πάρουν δικαστήριο, να τον υποχρεώσουν να πληρώσει τις αγωγές και αν δεν μπορεί να αντεπεξέλθει να του κατάσχουν περιουσιακά στοιχεία. Όταν, όμως, η τράπεζα χρωστά και δεν μπορεί να αντεπεξέλθει οι δικηγόροι – πολιτικοί που την εκπροσωπούν στην βουλή, θα προσπαθήσουν να καλύψουν το σκάνδαλο, να το παρουσιάσουν ως περίπου «αναμενόμενο» στα πλαίσια της οικονομίας – και αν το σκάνδαλο είναι κραυγαλέο, θα προσπαθήσουν να μετατοπίσουν/φορτώσουν τις ευθύνες σε άλλους. Οι δικηγόροι – πολιτικοί, με αυτήν την έννοια, αποτελούν το πιο χαρακτηριστικό κομβικό σημείο μιας ευρύτερης διαπλοκής. Ξεκινώντας από τα διπλά - από την βουλή και τις τράπεζες - εισοδήματα των δικηγόρων και την διαπλοκή των συμφερόντων και των κινήτρων τους, όταν εμπλέκονται, ταυτόχρονα, τόσο στην πολιτική, ως εκλελεγμενοι λειτουργοί του δημόσιου, όσο και στην δικηγορική ως υπηρέτες των συμφερόντων των τραπεζών εργοδοτών τους. Διότι ένας δικηγόρος εισπράττει λ.χ. εισοδήματα, μέσω των αγωγών και από τους πελάτες και εγγυητές της

Τράπεζας, ενώ από την άλλη πρέπει, υποτίθεται να τους προστατεύει ως νομοθέτης από μια δυσμενή κατάσταση στην οποία - όχι τυχαία - κανένας δεν τολμά να βάλει σε τάξη – όπως λ.χ. στην υπερχρέωση επιτοκίου 13% για καθυστερημένα δάνεια ή για αυθαίρετες και παράνομες παρεμβάσεις στους λογαριασμούς των εγγυητών από τις τράπεζες.

Σύντομο ιστορικό: από τους τοκογλύφους στη διεθνή επέκταση των τραπεζών

Ας δούμε, λοιπόν, το ιστορικό που οδήγησε από την μια σε ότι ο υπουργός οικονομικών, περίγραψε ως στιγμή ευθύνης και αλληλεγγύης, αλλά και η οποία αποκάλυπτε, από την άλλη, μια στιγμή κατάρρευσης για ένα πάλαι ποτέ κολοσσό του κυπριακού τραπεζιτικού συστήματος, τη Λαϊκή τράπεζα.

Η πρώτη μορφή του τραπεζιτικού τομέα, η οποία εμφανίστηκε στην Κύπρο την αποικιακή περίοδο, ήταν οι τοκογλύφοι των αρχών του 20[ου] αιώνα, οι οποίοι οδήγησαν με την πρακτική τους σε ένα κοινωνικό αναβρασμό που ανάγκασε ακόμα και την αποικιακή διοίκηση να πάρει μέτρα. Και μέχρι το 1931, οι τοκογλύφοι μαζί με τους δικηγόρους ήταν και οι πολιτικάντηδες της τότε εποχής. Το σύγχρονο τραπεζιτικό σύστημα, το οποίο λειτούργησε μετά την ανεξαρτησία, ήταν μέχρι την δεκαετία του 1990 συγκρατημένο και εστιασμένο στην εσωτερική αγορά, όπου η παρουσία του συνεργατικού κινήματος λειτουργούσε και ως συγκριτικό αντίβαρο. Το άνοιγμα του τραπεζιτικού τομέα στο εξωτερικό, την δεκαετία του ’90, οδήγησε στην απότομη αύξηση των κερδών, αλλά αναπόφευκτα και στη διόγκωση, τόσο του τραπεζιτικού τομέα, όσο και των διαπλοκών πολιτικών και οικονομικών παραγόντων με κομβικό σημείο τα δικηγορικά γραφεία. Τα πιο γνωστά επεισόδια εκείνης της δεκαετίας ήταν από την μια η εμπλοκή του δικηγορικού γραφείου του Τάσσου Παπαδόπουλου - μεγαλοδικηγόρου και μεγαλοπαράγοντα της πολιτικής - στην υπόθεση των «γιουγκοσλαβικών κεφαλαίων» και η εμπλοκή των τραπεζών στην καλλιέργεια της φούσκας του χρηματιστηρίου του 1999. Αν η υπόθεση των γιουγκοσλαβικών κεφαλαίων αφορούσε την δημιουργία υπόγειων/under the table μηχανισμών, ανάμεσα στην πολιτική ελίτ και το τραπεζιτικό σύστημα, η φούσκα τους χρηματιστηρίου ήταν η πρώτη φορά από την δεκαετία του 1920, που το χρηματιστικό κεφαλαίο έκανε μια ξεκάθαρη απόπειρα αρπακτικής απόσπασης κεφαλαίων από την κοινωνία, μέσα από μηχανισμούς παραπλάνησης και χειραγώγησης. Οι τράπεζες, χωρίς να υπόκεινται σε ουσιαστικό έλεγχο, συνέχισαν να κερδοσκοπούν και στα μέσα της δεκαετίας του 2000-10 δημιούργησαν μια νέα φούσκα στα ακίνητα, όπως

παρατήρησε και ο Π. Χαραλάμπους του οικονομικού Φιλελευθέρου. Στο τέλος της δεκαετίας, η κερδοσκοπία στα ελληνικά ομόλογα τις οδήγησε στα πρόθυρα χρεοκοπίας – και σε αναζήτηση κρατικής στήριξης. Και, όπως θα δούμε, προσπάθησαν το 2011, να αποφύγουν την ευθύνη συμμετέχοντας, μαζί με τα δίκτυα των δικηγόρων πολιτικών που εργοδοτούν, σε μια προσπάθεια μετατόπισης της ευθύνης στο δημόσιο για την κρίση που προκάλεσαν οι ίδιοι.

Το δικηγορικό γραφείο Τ. Παπαδόπουλου και η Λαϊκή

Ας δούμε, όμως, λίγο πιο αναλυτικά την υπόθεση των γιουγκοσλαβικών κεφαλαίων, στην οποία εμπλέκονται πιο άμεσα και οι σημερινοί διαπλεκομενοι – η Λαϊκή και το δικηγορικό γραφείο του Τ. Παπαδόπουλου. Οι Financial Times, ως θεματοφύλακας του δυτικού εμπάργκο, αλλά και των ανάλογων συμφερόντων, είχαν επιτεθεί στο δικηγορικό γραφείο του Τάσσου Παπαδόπουλου ως το μηχανισμό που οργάνωνε, κατά τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 1990, την παράκαμψη του εμπάρκο ενάντια στην Νέα Γιουγκοσλαβία. Η Τράπεζα με την οποία οργάνωνε το δικηγορικό γραφείο τις παρακάμψεις και τις under the table συμφωνίες ήταν η Λαϊκή. Σε δική που είχε γίνει το 2007, μετά από προσφυγή του δικηγορικού γραφείου του Παπαδόπουλου, η εφημερίδα είχε προσκομίσει στοιχεία που έδειχναν ότι οι μετακινήσεις χρημάτων, γίνονταν μέσω Λαϊκής. Η Λαϊκή ήταν τότε μια τράπεζα που ανοιγόταν στο εξωτερικό και η διαπλοκή της με το δικηγορικό γραφείο Παπαδόπουλου, της έδινε την δυνατότητα να έχει ισχυρή εσωτερική πολιτική κάλυψη. Με το αζημίωτο βέβαια.

Η διαπλοκή του γραφείου του Τ. Παπαδόπουλου με την Λαϊκή έφτασε σε τέτοιο σημείο που το 2006, ενώ ο Τ. Παπαδόπουλος ήταν πια Πρόεδρος της δημοκρατίας, η Λαϊκή κατέγραφε στην ίδια σελίδα με το διοικητικό της συμβούλιο το δικηγορικό του γραφείο, το οποίο της παρείχε «νομικές υπηρεσίες»[1]. Η δημόσια καταγραφή, της διασύνδεσης του δικηγορικού γραφείου του Προέδρου με μια τράπεζα, ήταν από μόνη της ένα μικρό σκάνδαλο διαπλοκής, το οποίο πέρασε και αυτό στα απαρατήρητα του κυπριακού άβατου: της διαπλοκής ΜΜΕ, τραπεζών και γραφείων μεγαλοδικηγόρων. Και αξίζει, βέβαια, να αναφερθεί ότι τότε επικεφαλής της Λαϊκής ήταν, ήδη, ο Α. Βγενόπουλος, τον οποίον σήμερα οι ιθύνοντες της τράπεζας, αλλά και του δικηγορικού γραφείου καμώνονται ότι δεν ξέρουν.

[1] Marfin Popular Bank 2006 Annual Report
http://www.laiki.com/web/w3sr.nsf/Lookup/ANNUAL-REPORT_ENG.pdf/$file/ANNUAL-REPORT_ENG.pdf

2005-07: Μια σειρά σκανδάλων και δημοσίων συζητήσεων αλλάζουν τη βιτρίνα

Τον ίδιο χρόνο, ξέσπασε ένα άλλο, αποκαλυπτικό, σκάνδαλο, το οποίο αφορούσε τον άλλο μεγαλοδικηγόρο της διαπλοκής τον Π. Πολυβίου: Η Κεντρική Τράπεζα ζήτησε να γίνει έρευνα για την διαπλοκή, όσον αφορά στη θέση του Πολυβίου ως δικηγόρου και ως μέλους του διοικητικού συμβουλίου της Τράπεζας Κύπρου. Και έθεσε θέμα απολαβών. Ήταν σαφές ότι η εσωτερική διαπλοκή οικογενειών και κυκλωμάτων, ανάμεσα σε τράπεζες και δικηγορικά γραφεία άρχισε να απασχολεί και την Ε.Ε.. Όταν η Τράπεζα Κύπρου προσπάθησε να παρουσιάσει τον Πολυβίου ως απλώς ένα ακόμα δικηγόρο της, η Κεντρική Τράπεζα της ζήτησε, για λόγους διαφάνειας, να «δώσει στη δημοσιότητα τις συνολικές απολαβές του εν λόγω γραφείου και για τα προηγούμενα πέντε τουλάχιστον χρόνια..». Και πρόσθεσε: «*Η Κεντρική Τράπεζα της Κύπρου θεωρεί σημαντικό να τονίσει ότι η υποχρέωση της τράπεζας Κύπρου και των άλλων χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων να παρέχουν πλήρη στοιχεία για όλες τις συναλλαγές των διοικητικών συμβουλών υπαγορεύεται από τον Κώδικα Εταιρικής Διακυβέρνησης και τα Διεθνή λογιστικά πρότυπα..*»[2]

Έτσι, οι κυπριακές τράπεζες έπρεπε, λόγω εξωτερικής πίεσης, να βάλουν σε κάποια τάξη, τουλάχιστον, την «εσωτερική νομή εξουσίας» και την «οικογενειοκρατία», όπως άφηνε νοηθεί η Κεντρική. Τον επόμενο χρόνο, μια σειρά υποθέσεις οδήγησαν σε μια πιο προσεκτική στάση των δικηγορικών γραφείων – τουλάχιστον σταμάτησαν να δηλώνουν τόσο έντονα την διαπλοκή τους, είτε με την κατοχή διπλών θέσεων, είτε με την δημόσια καταγραφή της διαπλοκής τους. Κατ' αρχήν ήταν η δίκη του δικηγορικού γραφείου του Τάσσου με τους Financial Times, ενώ ταυτόχρονα, ξέσπασε και ένα σκάνδαλο για την διαπλοκή του δικηγορικού γραφείου του Τ. Παπαδόπουλου - με επίκεντρο του σκανδάλου τον Ν. Παπαδόπουλο - με την προσπάθεια ευνοϊκής κατακύρωσης προσφορών για την δημιουργία πλωτής μονάδας αποθήκευσης και αποϋγροποιησης φυσικού αερίου. Σε εκείνο το κλίμα, άρχισαν να τίθενται και ερωτήματα και για την εμπλοκή του δικηγορικού γραφείου σε προσφορές στρατιωτικού εξοπλισμού για την εθνική φρουρά.

Μπροστά σε αυτές τις πιέσεις και τις δημόσιες συζητήσεις, έγιναν κάποιες διακοσμητικές αλλαγές, αλλά το καθεστώς παρέμεινε το ίδιο. Σε μερικά σημεία, μάλιστα, έγινε και χειρότερο με την στάση του νέου Διοικητή, του Α. Ορφανίδη, να

[2] Κεντρική – Απάντηση στην Τράπεζα Κύπρου
http://www1.sigmalive.com/files/filefield/6/1/6/simerini07062006.pdf

συμπεριφέρεται και ο ίδιος ευνοιοκρατικά απέναντι στην οικογένεια Παπαδοπουλου και τα οικονομικό-πολιτικά της συμφέροντα. Και συμμετείχε άμεσα την περίοδο 2009-2011 στην προσπάθεια συγκάλυψης του μεγάλου σκανδάλου των ελληνικών ομολόγων.

Και οι τράπεζες συνεχίζουν με απόλυτο έλεγχο πια του θεσμικού πλαισίου: Το σκάνδαλο των ελληνικών ομολόγων 2009-2011

Το σκάνδαλο των τραπεζών αξιώνει την καταγωγή του από το 2009, όταν μερίδα των ΜΜΕ και της αντιπολίτευσης άρχισαν μια εκστρατεία για παραχώρηση χαμηλότοκων χρεογράφων στις τράπεζες – το λόμπι των τραπεζών, δηλαδή, επέβαλε την θέληση του, μέσα από μια συντονισμένη εκστρατεία που περιλάμβανε βουλευτές διαφόρων κομμάτων, ΜΜΕ και τον διοικητή της κεντρικής. Ήταν μια καλά συντονισμένη και επιτυχημένη εκστρατεία, την οποία η υπόλοιπη κοινωνία δεν είχε κατανοήσει, ούτε είχε μέχρι τότε ανάλογες εμπειρίες. Όταν τελικά, ο υπουργός οικονομικών υποχώρησε, στο όνομα της «εθνικής ενότητας», τόσο τα διοικητικά συμβούλια των τραπεζών, όσο και ο τότε διοικητής της κεντρικής αρνήθηκαν να τηρήσουν την υπόσχεση τους για διοχέτευση των δανείων στο εσωτερικό – ως χαμηλοτοκα δάνεια σε επιχειρήσεις.

Το 2009, μετά την εκλογή της μέχρι τότε επικεφαλής της επιτροπής οικονομικών της βουλής, Α. Παπαδοπούλου στο ευρωκοινοβούλιο, τη θέση της ανέλαβε ο Ν. Παπαδόπουλος, του δικηγορικού γραφείου με τις ιστορικές σχέσεις με τις τράπεζες και ιδιαίτερα την Λαϊκή. Έτσι, η διαπλοκή έγινε πια θεσμική και για πρώτη φορά, ο τραπεζιτικός τομέας, όχι μόνο δεν ελεγχόταν κάπως έστω από την Κεντρική, αλλά έγινε όργανο του και η επιτροπή οικονομικών της βουλής μέσα από την χειραγώγηση της θεαματικής παρουσίασης των ζητημάτων από το δικηγόρο-βουλευτή Ν. Παπαδόπουλο.

Όταν στις αρχές του 2011, ο πρόεδρος της Δημοκρατίας σε συνέντευξη τύπου έθεσε το θέμα του κινδύνου από τα ελληνικά ομόλογα και το ζήτημα της αθέτησης της υπόσχεσης για επένδυση των χρημάτων που αντλήθηκαν από τα χρεόγραφα του 2009 στην κυπριακή αγορά, έγινε στόχος επίθεσης, η έμφαση μετατοπίστηκε και το θέμα λογοκρίθηκε στα ΜΜΕ. Έτσι ακόμα και τότε, το ζήτημα των ελληνικών ομολόγων, δεν συζητήθηκε δημόσια, ενώ ο διοικητής της κεντρικής και ο Ν. Παπαδόπουλος ως δικηγόρος της Λαϊκής στην επιτροπή οικονομικών της βουλής, συνέχιζαν να επιτίθενται μέχρι και στα επίσημα στοιχεία του κράτους, για να μην εστιαστεί η

προσοχή στο διογκούμενο, κάτω από την επιφάνεια, ζήτημα των ελληνικών ομολόγων. Εκείνη η επίθεση δεν ήταν απλώς αντιπολιτευτική - ο Ν. Παπαδόπουλος ήταν μέλος σε συγκυβερνών κόμμα, το ΔΗΚΟ – είχε ως απώτερο στόχο τη μετατόπιση της ευθύνης για την επερχόμενη κρίση. Οι επιθέσεις έφτασαν στο σημείο, σύμφωνα με μαρτυρίες τόσο του τέως υπουργού οικονομικών όσο και άλλων παραγόντων, να προσπαθούν να αποθαρρύνουν τις τράπεζες από το να αγοράζουν κυπριακά ομόλογα. Είναι δύσκολο να μην δει κανείς, κοιτάζοντας προς τα πίσω, μια σχεδόν οργανωμένη προσπάθεια να βυθιστεί η οικονομία σε μια συνολική κρίση, έτσι ώστε η κρίση των τραπεζών να εμφανιστεί ως απλό προϊόν, αντί ως αιτία της κρίσης. Μόνο ο ΠΑΣΕΧΑ, ο σύνδεσμος μικροεπενδυτών, οι οποίοι ήταν ήδη θύματα των τραπεζών από το 1999, κατάγγελλε την επένδυση στα ελληνικά ομόλογα και τους κινδύνους τους οποίους δημιουργούσε.

Από ότι φάνηκε τελικά, και τώρα οι καταγγελίες έρχονται και από το εσωτερικό του τραπεζιτικού συστήματος, οι τράπεζες επένδυαν ανεξέλεγκτα σε ελληνικά ομόλογα - με στόχο προφανώς την εύκολη και γρήγορη κερδοσκοπία μερικών στελεχών - ακόμα και το 2011, όταν άλλοι οργανισμοί, όπως οι γερμανικές τράπεζες, τα ξεφορτώνονταν. Από ότι φαίνεται, ο διοικητής της κεντρικής ταυτίστηκε πλήρως με την εκστρατεία της αντιπολίτευσης ενάντια στην κυβέρνηση – και έτσι αγνοούνταν οι όποιες προειδοποιήσεις για ανάγκη διασποράς των κίνδυνων, που γίνονταν ακόμα και από άτομα του τραπεζιτικού συστήματος.

Το καλοκαίρι του 2011, η κατάσταση ήταν πια σαφής – οι τράπεζες ήταν πια στο χείλος το γκρεμού, αλλά φυσικά δεν το παραδέχονταν δημόσια. Η τελευταία προσπάθεια για συγκάλυψη, αφού απέτυχε και η προσπάθεια να δημιουργηθεί κλίμα πανικού πριν τις βουλευτικές, ήταν η εκμετάλλευση του ατυχήματος στο Μαρί. Οι τότε υπερφίαλες προσπάθειες ταύτισης της καταστροφής μέρους του ηλεκτροπαραγωγικού σταθμού με το 1974, είχαν ακριβώς τον ίδιο στόχο όπως και οι προσπάθειες καλλιέργειας πανικού την άνοιξη – οι οποίες γίνονταν, μάλιστα, από τα άτομα που θα έπρεπε να ξέρουν ότι μια οικονομία σε κρίσιμη περίοδο, το τελευταίο πράγμα που χρειάζεται είναι ο πανικός. όμως, ο στόχος ήταν και πάλι να μετατοπιστεί η κρίση από την επερχόμενη αποκάλυψη του σκανδάλου των τραπεζών - το οποίο έχει, όντως, διαστάσεις κρίσης όπως του 1974 για τον τομέα των εμπορικών τραπεζών - σε πρόβλημα άλλων – της κυβέρνησης, του Προέδρου κλπ.

Η παραδοχή της κρίσης και της αποτυχίας: 2012

Τελικά στις αρχές του 2012, η κατάσταση άρχισε να γίνεται σαφής, καθώς οι τράπεζες ανακοίνωσαν πια τις ζημιές τους. Ο Ορφανίδης διόρισε το Σαρρή, επικεφαλής της Λαϊκής, σε μια ξαφνική ανακάλυψη των εξουσιών της Κεντρικής. Ήταν πια αργά, όμως. Παρά τα αρχικά αισιόδοξα σενάρια, οι ξένοι επενδύτες δεν άργησαν να καταλάβουν ότι οι ιδιοκτήτες της Λαϊκής ήθελαν απλώς ξένα κεφάλαια για να διατηρήσουν την εξουσία τους. Ήδη από τις αρχές του χρόνου, σύμφωνα με τον «Φιλελεύθερο», η Λαϊκή ζητούσε από το κράτος να την διασώσει. Η κυβέρνηση φαίνεται ότι ζήτησε από την τράπεζα να κάμει η ίδια παραχωρήσεις για να βρει επενδυτές. Ανάλογα φαινόμενα απροθυμίας υποχωρήσεων από τους ήδη μεγαλομετόχους και μέλη του διοικητικού συμβουλίου, είχαν αναφερθεί και στην τράπεζα Κύπρου. Το ότι πρόσφατα, οι επενδύτες από το Ντουμπάι άφησαν να διαρρεύσει στον τύπο ότι ενδιαφέρονταν για ενεργότερη συμμετοχή στην Λαϊκή, αποκαλύπτει και τις εσωτερικές διαμάχες στην τράπεζα που έχει γίνει η πέτρα του σκανδάλου. Σε κάποιο στάδιο στις αρχές του χρόνου, η Λαϊκή φάνηκε να ποντάρει σε κινέζους επενδυτές – ειρωνικά ίσως και με την μεσολάβηση της κυβέρνησης, την οποία οι δικηγόροι και οι βουλευτές της, είχαν πολεμήσει τόσο έντονα τον προηγούμενο χρόνο. Ενώ όμως η κυβέρνηση προώθησε την κινεζική επένδυση με τον όμιλο Σιακόλα, οι επενδύσεις στην Λαϊκή φαίνεται ότι σκάλωσαν και λόγω των εσωτερικών απαιτήσεων για διατήρηση του έλεγχου από τους νυν διοικούντες, αλλά και λόγω της ευρύτερης αστάθειας. Η κατάσταση, σαφώς, οξύνθηκε μετά τα αποτελέσματα των ελληνικών εκλογών τον Μάιο. Η αποτυχία δημιουργίας κυβέρνησης και το ρεαλιστικό πια σενάριο αποχώρησης της Ελλάδας από το ευρώ - εθελοντικά ή μη - δημιούργησαν φόβους για bank run στην Λαϊκή ή κατάρρευση των μετοχών της. Σε αυτό το πλαίσιο, η εσπευσμένη επέμβαση της κυβέρνησης, την περασμένη εβδομάδα ήταν πια η μόνη σανίδα σωτήριας – και για αυτό οι όροι ήταν «σκληροί». Ταυτόχρονα, βέβαια, η κυβέρνηση δεσμεύτηκε να είναι εγγυητής – και μάλιστα για ένα συγκεκριμένο πόσο - ενώ η τράπεζα είναι, πλέον, ανοικτή για επενδύσεις ή κινήσεις τις οποίες ήταν απρόθυμη να κάνει πριν – όπως το να απαλλαγεί από αρκετά εξωτερικά της δίκτυα, όπως στην Ελλάδα.

Η βουλή συμπεριφέρθηκε μέσα στα πλαίσια των ιστορικών παραδόσεων των κυπρίων για συλλογικότητα και αλληλεγγύη σε συνθήκες κρίσης, διότι, σαφώς, πολύ πιο έντονα από την Λαϊκή, η σκιά που πλανιέται είναι η κρίση στην Ελλάδα. Και όπως έγραψε και ο Φιλελεύθερος την Κυριακή, το ζητούμενο τώρα, αν δεν βρεθεί

επενδυτής, είναι να εξασφαλίσει η κυβέρνηση διακρατικό δάνειο. Ειρωνικά και πάλι, το κύκλωμα των τραπεζιτών και των δικηγορών τους στην βουλή, όχι απλά δέχονται πια, αλλά σχεδόν εκλιπαρούν την εισήγηση της αριστεράς για θεσμικά, διακρατικά δάνεια ενώ τα προηγούμενα χρόνια επέμεναν στην μαγική λειτουργία των αγορών.
Η δυσφορία με τις τράπεζες έχει αρχίσει, όμως, να απλώνεται στην κοινωνία – και αυτό δεν έρχεται πια μόνο από την αριστερά - στο εσωτερικό της Κύπρου - αλλά και από την Ευρώπη, όπου η κριτική είναι πια έντονη.

Τα οικονομικά της Διαπλοκής: Πόσα πληρώνονται οι δικηγόροι των τραπεζών;
Το Σάββατο 19/5, ο Πολίτης κυκλοφόρησε με πρωτοσέλιδη αναφορά στους μισθούς τους οποίους είχαν οι υψηλόβαθμοι της Λαϊκής – και το θέμα των περικοπών των μισθών, μάλλον, παρουσιάστηκε ως είδος αυστηρής τιμωρίας για τους υπεύθυνους. Στην αναφορά υπήρχαν δύο άτομα - που βρίσκονται ακόμα στην ιεραρχία της Λαϊκής - οι οποίοι είχαν εισοδήματα πάνω από 300, 000 ευρώ τον χρόνο. Αξίζει συγκριτικά να δει κάποιος, λοιπόν, και τα εισοδήματα των σημείων διαπλοκής τραπεζών και πολιτικής ελίτ – των δικηγόρων: λόγω των δημοσίων συζητήσεων του 2006, έχουμε και τις αναφορές για τα εισοδήματα του μεγαλοδικηγόρου της Τράπεζας Κύπρου τότε:

Ο κ. Πόλυς Γ. Πολυβίου, μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Εταιρίας, είναι συνέταιρος στο Δικηγορικό Γραφείο Χρυσαφίνης και Πολυβίου, οι οποίοι είναι οι εξωτερικοί νομικοί σύμβουλοι του Συγκροτήματος και χειρίζονται ενώπιον των δικαστηρίων αγωγές και δικαστικές διαδικασίες εκ μέρους του Συγκροτήματος στην Κύπρο και το εξωτερικό. ***Το σύνολο των αμοιβών που καταβλήθηκαν στο γραφείο Χρυσαφίνης & Πολυβίου από το Συγκρότημα κατά το 2005 ανήρχετο σε £402 χιλ. (2004: £365 χιλ.).*** *Στο εν λόγω δικηγορικό γραφείο ανατίθενται επίσης δικαστικές αγωγές και διαδικασίες κατά χρεωστών / οφειλετών του Συγκροτήματος. Το συνολικό κόστος για τις υποθέσεις αυτές χρεώνεται στους ίδιους τους χρεώστες / οφειλέτες.*[3]

Δηλαδή, το συγκεκριμένο δικηγορικό γραφείο έπαιρνε από τότε πολύ περισσότερα από όσα παίρνουν αυτοί, οι οποίοι είναι υψηλόμισθοι, σήμερα, στην Λαϊκή. Το 2004, πήραν 365 χιλιάδες λίρες και το 2005, 402 χιλιάδες λίρες [687,000 ευρώ]. Λογικά, ανάλογα ήταν και τα εισοδήματα του γραφείου του Τ. Παπαδόπουλου. Και αξίζει, επίσης, να παρατηρηθεί ότι αυτά δεν περιλαμβάνουν τις αγωγές – το κόστος για τις αγωγές εναντίον πολιτών που χρωστούν στις τράπεζες, το οποίο καρπούνται και πάλι

[3] «Συγκρότημα Τράπεζας Κύπρου - Οικονομικές Καταστάσεις για το έτος που έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 2005»

τα δικηγορικά γραφεία. Προφανώς, εδώ βρίσκεται ένα σημαντικό σημείο συσσώρευσης κερδών και απολαβών. Και όπως είχε τονίσει και τότε η Κεντρική, για να έχει κάποιος συνολική εικόνα πρέπει να δει τα εισοδήματα για «τουλάχιστον 5 χρόνια» ή όπως ήρθαν τα πράγματα, ίσως και για τα προηγούμενα δέκα χρόνια. Οι αναφορές και οι φήμες, τότε, μιλούσαν για ετήσια εισοδήματα των δικηγορικών γραφείων 2+ εκατομμυρίων λιρών.

Λογικά, λοιπόν, θα πρέπει η Πολιτεία να απαιτήσει και την δημοσιοποίηση των εισοδημάτων των δικηγορικών γραφείων -ιδιαίτερα εκείνων των οποίων οι ιδιοκτήτες η λειτουργοί κατέχουν ταυτόχρονα δημόσια αξιώματα- τα οποία εξυπηρετούν τις Τράπεζες – και να δημοσιοποιηθούν οι διαπλοκές αυτών των γραφείων με την πολιτική. Και ο γενικός εισαγγελέας να πάρει θέση για την νομιμότητα νομοθεσιών για τις τράπεζες, στις οποίες συμμετέχουν οι δικηγόροι των τραπεζών.

Προεδρικές: Ο Κάρογιαν διαμορφώνει σκηνικό, η αριστερά συζητά και οι ρητορικές φαίνονται να μετατοπίζονται ελαφρώς

Οι πρώτες αψιμαχίες στο χώρο του ΔΗΚΟ εμφανίστηκαν πριν καν γίνει η συνάντηση ΑΚΕΛ – ΔΗΚΟ. Μια δήλωση του Α. Κυπριανού για την συμπεριφορά του Ν. Παπαδόπουλου, σε σχέση με μια ενδεχόμενη συνεργασία, ήταν αρκετή για το απορριπτικό κύκλωμα στα ΜΜΕ να αρχίσει την επίθεση ότι υπάρχουν αντιδράσεις στο ΔΗΚΟ σε ενδεχόμενη συνεργασία με το ΑΚΕΛ κλπ. Ο Κάρογιαν συμπεριφέρθηκε με εντυπωσιακή ηρεμία και αποφασιστικότητα. Η συνάντηση Κάρογιαν-Κυπριανού άφησε ένα θετικό κλίμα, το οποίο κατέγραψε πρωτοσέλιδα ο Φιλελεύθερος. Όταν ο Γ. Νικολάου του ΡΙΚ, εκφραστής των θέσεων των απορριπτικών, πήρε συνέντευξη από τον Κάρογιαν, προσπάθησε να εκμαιεύσει δήλωση για να συνεχιστεί η διαδικασία παραγωγής ψευδογεγονότων μέσα από σχόλια σε δηλώσεις για δηλώσεις κλπ. Ο Κάρογιαν ήταν εντυπωσιακά αποφασιστικός, αφού ξεκαθάρισε ότι δεν θα είναι υποψήφιος, είπε ότι δεν απάντησε και δεν σκόπευε να απαντήσει στην επιστολή Ν. Παπαδόπουλου, αλλά θα το συζητούσε μαζί του προσωπικά. Η κριτική δήλωση του Κάρογιαν, την Κυριακή επίσης, για όσους εναντιώνονται στην «ευρύτερη συμμαχία» ενδέχεται, κατά συνέπεια, να είχε και εσωτερικούς αποδέκτες. Το ότι η αντιπαραθεση έχει να κάμει και με το ΔΗΚΟ το ίδιο είναι ήδη γνωστό.

Σύμφωνα με ότι κυκλοφορεί στον Τύπο, τα ονόματα τα οποία κυκλοφορούν ανάμεσα σε ΑΚΕΛ και ΔΗΚΟ αλλά και ευρύτερα στον «ενδιάμεσο» χώρο αυτήν την περίοδο είναι του Μαυρέλη και του Κεραυνού – αν και ο τελευταίος το διέψευσε, εντούτοις η διάψευση ήταν μεν σαφής στο ότι ο ίδιος δεν συμμετέχει σε τέτοιες συζητήσεις, αλλά δεν απέκλειε την πιθανότητα. Αναμένεται, βέβαια, η συζήτηση των ονομάτων να εστιαστεί ή διευρυνθεί, αναλόγως των συμμετεχόντων. Την Κυριακή, ο Φιλελεύθερος λάνσαρε πρωτοσέλιδα τέσσερα ονόματα, τα οποία δήθεν εισηγήθηκε ο Χριστόφιας στο ΑΚΕΛ. Είναι πραγματικά δύσκολο να φανταστεί κάποιος, ότι ο Δ. Χριστόφιας θα διέρρεε στην αρχισυνταξία μιας εφημερίδας που τον πολέμησε τόσο, τις ό,ποιες επιλογές του. Η «επιλογές», κατά το πρωτοσέλιδο, ήταν: Α. Κυπριανού, Σ. Στεφάνου, Κ. Καζαμία και Δ. Ηλιάδης, με τους δυο τελευταίους να σηματοδοτούν ως συμβολικές αναφορές, αντίστοιχα ανοίγματα στους φιλελεύθερους και στο κέντρο. Με δεδομένο ωστόσο ότι ο Ηλιάδης είναι της ΕΔΕΚ, η μη συμπερίληψη ΔΗΚΟϊκής εισήγησης, μάλλον, φάνηκε παράδοξη. Και σε αυτό, το πρωτοσέλιδο έμοιαζε και ως προσπάθεια κάποιων να προβάλουν-παρεμβάλουν άλλες επιλογές, οι οποίες θα δυσκόλευαν την συζήτηση ΑΚΕΛ– ΔΗΚΟ.

Μια άλλη ενδιαφέρουσα παρατήρηση είναι η στρατηγική της σχετικής μη-έντασης, εκ μέρους του ΕΥΡΩΚΟ. Σύμφωνα και με σχόλια στον τυπο, ο ηγέτης του κόμματος ενδέχεται να προσβλέπει σε κέρδη από μια ενδεχόμενη ήττα του ΔΗΣΥ, αν το κυπριακό κόμμα της δεξιάς μπει σε τροχιά implosion, όπως η ελληνική δεξιά στις εκλογές του Μαΐου. Ένα ρεύμα, όπως του Καμένου στην Ελλάδα, θα μπορούσε να αναζωογονήσει ένα κόμμα, όπως το ΕΥΡΩΚΟ, το οποίο κινδυνεύει με περισσότερη συρρίκνωση. Και σε αυτόν τον τομέα, αν ο κ. Συλλούρης επανέλθει στην αντί-νεοφιλελεύθερη ρητορική που άρθρωνε μέχρι και λίγο μετά τις βουλευτικές, ίσως να είναι και μια συνειδητή κίνηση προς ανασυγκρότηση του κόμματος, με τη διαμόρφωση ενός λόγου που να κινείται και στα πλαίσια των ρευμάτων της εποχής.

Στο χώρο της ΕΔΕΚ, φαίνεται να υπάρχει γενική αναμονή – καταγράφεται, όμως, επίσης ένα είδος αριστερής στροφής στην ρητορική. Την περασμένη Κυριακή, ο κ. Ομήρου λ.χ. έκανε αναφορά στα προβλήματα του «καπιταλισμού» - λέξη την οποία δεν έχει χρησιμοποιήσει για χρόνια - ενώ αυτό το σαββατοκύριακο έκανε μια σειρά σχολίων, πλούσιων σε επίθετα κατά την εδεκίτικη φρασεολογία, ενάντια στην κερδοσκοπία των τραπεζών ή των «golden boys». Πιστεύεται ότι ο κ. Ομήρου, είτε θα προσπαθήσει να δει τις προθέσεις του ΑΚΕΛ σοβαρά - και άρα μια αριστερή ρητορική προλειαίνει το έδαφος έστω και σε βάθος χρόνου, όπως είπαν η άφησαν να

νοηθεί στην συνάντηση των δυο κομμάτων - είτε θα προσπαθήσει να διαμορφώσει ένα δικό του λόγο, ο οποίος θα προσπαθήσει τουλάχιστον να μην χάσει αριστερούς ψηφοφόρους προς το ΑΚΕΛ – αν φανεί να συμπορεύεται με τον ΔΗΣΥ. Ή μπορεί και να ελπίζει, όπως έκανε και παλιά η ΕΔΕΚ, ότι θα μπορούσε εν δυνάμει να απευθυνθεί ευρύτερα σε αριστερούς ψηφοφόρους. Βέβαια, υπάρχει και η ερμηνεία ότι η ΕΔΕΚ κινείται, συνήθως, με βάση τα εξωτερικά ρεύματα τα οποία εκλαμβάνει ως μόδες. Στην προκειμένη περίπτωση, η ανάγκη αναπροσαρμογής του λόγου της, πηγάζει και από την ευρύτερη μοναξιά στην οποία έχει περιέλθει το κόμμα στα διεθνή πλαίσια, μετά από την κατάρρευση και του ΠΑΣΟΚ. Η δήλωση, άλλωστε, του Μ. Σουλτς ότι η Κύπρος, επί προεδρίας Χριστόφια, είχε ακολουθήσει διαφορετική πολιτική από εκείνη της λιτότητας - με έμφαση στην «κοινωνική δικαιοσύνη και την κοινωνική συνοχή» - δεν μπορεί να πέρασε απαρατήρητη από την ΕΔΕΚ που αναζητούσε πάντα νομιμοποίηση, κάπου εκεί ψηλά στις Βρυξέλες.

Ο ΔΗΣΥ, από την άλλη, φαίνεται να βρίσκεται σε κατάσταση αναμονής για την διαμόρφωση του σκηνικού στον χώρο του κέντρου και της αριστεράς. Φάνηκε τόσο από τις εσωτερικές, όσο και από τις εξωτερικές εξελίξεις ότι είχε σχετικά δίκαιο ο Χριστόφιας, όταν προειδοποιούσε τον Αναστασιαδη ότι βιάστηκε να εξαγγείλει υποψηφιότητα. Το τοπίο φαίνεται όντως ρευστό. Από την άλλη, η έστω και βεβιασμένη κίνηση Αναστασιαδη ήταν και αναγκαία λόγω πιθανών ανθυποψηφίων από την απορριπτική δεξιά. Πάντως, η κ. Θεοχάρους αφήνει να διαρρέει πρόθεση, πάλι, μέσα από επιλεγμένες δήθεν διαψεύσεις.

Γεωπολιτικά: Η Τουρκία θυμώνει, τα ισραηλιτικά αεροπλάνα πετούν σε «λάθος χώρο», ενώ το αμοιβαίο εμπόριο δεν καταλαβαίνει από εναέρια ή υποθαλάσσια πολιτική

Την περασμένη εβδομάδα, η Τουρκία έκανε δυο κινήσεις, οι οποίες αύξησαν, κάπως, την ένταση στην περιοχή – όχι τόσο ρεαλιστικά, όσο θεαματικά. Το πρώτο αφορούσε ένα επεισόδιο, όπου ένα ισραηλιτικό αεροπλάνο, το οποίο πετούσε πάνω από το «εναέριο χώρο» της βόρειας Κύπρου, τον οποίο η Τουρκία θεωρεί ότι περιλαμβάνεται υπό τον «έλεγχο-προστασία» της. Σε δημοσίευμα της τουρκικής εφημερίδας «Χαμπερτάρ», ωστόσο, σημειώνεται ότι δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι αντίστοιχο – σύμφωνα με την εφημερίδα πριν από έξι μήνες είχε καταπέσει μη επανδρωμένο ισραηλινό αεροπλάνο, ενώ γενικότερα το 2012 έγιναν 83

παραβιάσεις του τουρκικού εναέριου χώρου από ελληνικά και ιταλικά αεροπλάνα. Σε αυτό το πλαίσιο, το ζητούμενο είναι ποιος εν δυνάμει προκάλεσε ποιον; Προσπάθησε το Ισραήλ να δώσει κάποιο μήνυμα ή μήπως η Τουρκία χρησιμοποίησε μια πτήση για να στείλει μήνυμα στο Ισραήλ; Το γεγονός ότι λίγες μέρες μετά η Τουρκία εξέδωσε ανακοίνωση προειδοποιώντας τις εταιρείες, οι οποίες έκαναν αίτηση για έρευνες στα οικόπεδα της ΑΟΖ της Κυπριακής Δημοκρατίας, μάλλον δείχνει προς την δεύτερη πιθανότητα – ότι δηλαδή η Τουρκία, μάλλον, προσπαθεί να αυξήσει θεαματικά την ένταση.

Η θεαματική ένταση μπορεί να γίνεται και για εσωτερική κατανάλωση, αλλά ίσως να είναι και μέρος μια στρατηγικής για αντιμετώπιση της ευρωπαϊκής προεδρίας της Κυπριακής Δημοκρατίας. Φαίνεται το τελευταίο διάστημα ότι η τουρκική πολιτική κινείται ανάμεσα στα δύο άκρα – από την μια διαρρέει υποχωρήσεις, όπως το άνοιγμα των Βαρωσίων, ενώ από την άλλη προσπαθεί να υπενθυμίσει επιθετικά την θέση της ως περιφερειακή δύναμη. Οι επιθετικές κινήσεις, ωστόσο, δεν φαίνεται να έχουν ιδιαίτερη προοπτική με βάση την ευρύτερη στρατηγική της Άγκυρας, αλλά και την εμπλοκή της σε μια σειρά ζητημάτων, όπως το συριακό και οι αμφιταλαντεύσεις για τις ευρωτουρκικες σχέσεις.

Όσον αφορά στις ευρω-τουρκικές σχέσεις, η Άγκυρα ανέμενε την εβδομάδα μετά τη θεαματική ένταση τον Μ. Σουλτς του ευρωκοινοβουλίου, ενώ φάνηκε να ανοίγεται κάποια ελπίδα διάλογου με την νέα γαλλική κυβέρνηση. Όσον αφορά στα μεσανατολικά και το συριακό, από την άλλη, να παρατηρηθεί ότι η συγκεκριμένη τουρκική αντίδραση έγινε σε μια εβδομάδα, κατά την οποία σημειώθηκαν τουλάχιστον δύο αιματηρά επεισόδια με κούρδους αντάρτες – το κουρδικό αντάρτικο, εκτός από τα τοπικές του ρίζες εκφράζει γεωπολιτικά και ένα είδος αντεπίθεσης της Συρίας, ως αντίποινα για την στήριξη της ένοπλης ισλαμικής αντιπολίτευσης από την Τουρκία. Παράλληλα, όμως, και το Ισραήλ έχει σαφή εμπλοκή στο ιρακινό Κουρδιστάν, από όπου γίνονται οι επιθέσεις, οπότε η τουρκική αντίδραση - όσον αφορά στο αεροπλάνο - δεν αποκλείεται να σχετίζεται και με το κουρδικό αντάρτικο.

Γενικότερα, όμως, και παρά τις ρητορικές, αξίζει να υπενθυμιστεί ότι στο οικονομικό επίπεδο, οι σχέσεις Τουρκίας – Ισραήλ δεν έχουν υποχωρήσει καθόλου, μάλλον το αντίθετο: Το 2011, οι τουρκικές εισαγωγές από το Ισραήλ έφθασαν στο πιο ψηλό τους σημείο μέχρι στιγμής, στο ποσό των 2 δις δολαρίων, ενώ το πόσο ήταν μόνο 1. 360 δις τον προηγούμενο χρόνο. Οι τούρκικες εξαγωγές προς το Ισραήλ έφθασαν τα 2.4 δις δολάρια, σαφώς πιο ψηλά από το 2 δις του 2010, την χρόνια κατά την οποία

ξέσπασε η διαμάχη ανάμεσα στους τέως συμμάχους, όταν έγινε η ισραηλινή στρατιωτική επίθεση στο τουρκικό πλοίο «Μαβή Μαρμαρά», το οποίο προσπαθούσε να σπάσει το εμπάργκο της Γάζας.

Πεδίο μάχης η βόρεια Λευκωσία - δυναμική η αντίδραση του εργατικού μετώπου

Την περασμένη βδομάδα, είχαμε πρωτοφανείς συγκρούσεις στη βόρεια Λευκωσία, καθώς η αντιπαράθεση μεταξύ των δημοτικών εργαζομένων και των αρχών κορυφώθηκε. Οι εργαζόμενοι, όχι μόνο συνέχισαν να παραμένουν απλήρωτοι, αλλά το υπουργικό συμβούλιο προχώρησε και κήρυξε την απεργία τους παράνομη και η αστυνομία προσπάθησε να διαλύσει την συγκέντρωση τους. Οι απεργοί αντέδρασαν με πετροβολισμούς και άναψαν φωτιές και υπήρξαν εκτεταμένες συμπλοκές, συλλήψεις και τραυματισμοί. Το αριστερό συνδικάτο δημοτικών υπαλλήλων BES εξασφάλισε τη στήριξη της τ/κ συνδικαλιστικής πλατφόρμας και την επόμενη μέρα, Τετάρτη, πραγματοποιήθηκε μεγάλη συγκέντρωση αλληλεγγύης, όπου χιλιάδες εργαζόμενοι εξέφρασαν την συμπαράσταση τους, στους για μήνες απλήρωτους υπαλλήλους του δήμου Λευκωσίας. "Αν συνεχίσεις να σιωπάς, θα έρθει και η σειρά σου" φώναζε το πλήθος των τ/κ εργαζομένων που συγκρούστηκε με την αστυνομία έξω από το πρωθυπουργικό γραφείο με αποτέλεσμα και άλλους τραυματισμούς και συλλήψεις. Σε ανακοίνωσή της, η ΠΕΟ αναφέρει ότι "παρακολουθεί με θαυμασμό τον αγώνα" και ότι βρίσκεται δίπλα στους απεργούς "αλληλέγγυα μέχρι τη δικαίωση".

ΔΙΕΘΝΗ

Ένα «ελληνικό ζήτημα» και πάλι

Από τον 19^{ο} αιώνα, κάθε λίγες δεκαετίες εμφανίζεται ένα είδος «ελληνικού ζητήματος». Οι πιο πρόσφατες εκδοχές αυτού του «ζητήματος», ήταν ο εμφύλιος και μετά η χούντα – στη μια περίπτωση το ελληνικό ζήτημα είχε γίνει το οριακό σημείο γύρω από το οποίο σφραγίστηκαν τα σύνορα του ψυχρού πολέμου στην Δύση. Στην δεύτερη περίπτωση, το ελληνικό ζήτημα σηματοδότησε την κατάρρευση των ακροδεξιών δικτατοριών στην βόρεια Μεσόγειο. Σήμερα, το αντίστοιχο ζήτημα είναι

οικονομικό – το αποτέλεσμα των ελληνικών εκλογών του Μαΐου άφησε και πάλι την ευρωζώνη και την Ε.Ε., ευρύτερα, σε μια αμήχανη κατάσταση. Η αποχώρηση της Ελλάδας από το ευρώ θεωρείται, πια, μια ρεαλιστική πιθανότητα, η οποία συζητείται ανοικτά. Ταυτόχρονα, όμως, συζητείται ανοικτά και το κόστος μιας τέτοιας αποχώρησης, το οποίο προσδιορίζεται σε ένα τουλάχιστον τρισεκατομμύριο. Προφανώς, το επιχείρημα των αντί-μνημονικών ότι η αποχώρηση της Ελλάδας θα είχε ευρύτερο κόστος, ήταν σωστό.

Η βιομηχανία πιέσεων και εκβιασμών έχει, ήδη, ξεκινήσει – από την Ευρώπη αφήνεται, μεν, να διαρρεύσει ότι μπορούν να γίνουν κάποιες προσαρμογές στον χρόνο αποπληρωμής - κάτι το οποίο θεωρείται ένα είδος υποχώρησης από τους «δανειστές»- ενώ, ταυτόχρονα, υπάρχει μια σαφής βόρεια χορωδία η οποία τονίζει εμφαντικά ότι δεν μπορούν να γίνουν αλλαγές στο μνημόνιο. Η επίσκεψη Σουλτς, αλλά και το «τυχαίο», ταυτόχρονο τηλεφώνημα της Μέρκελ ήταν απλώς το συμπλήρωμα των δηλώσεων του Σόϊμπλε. Το ότι επανήλθε η εισήγηση του Γ. Παπανδρέου για δημοψήφισμα για το ευρώ, είναι χαρακτηριστικό του πώς βιώνεται το όλο θέμα – ως αντίστοιχο του περασμένου φθινοπώρου.

Από την άλλη, διστακτικά εμφανίζονται και φωνές διαφοροποιήσεις, όπως του Μόντι της Ιταλίας, ο οποίος δήλωσε ότι ελπίζει σε κάποιου είδους συμφωνία. Σύμφωνα με τον Economist από την άλλη, αρχίζουν να ωριμάζουν και σενάρια ευρύτερων αποχωρήσεων – με την πιθανότητα να δημιουργηθούν δύο μπλοκ μέσα στην Ε.Ε. Σε αυτό το πλαίσιο, το ελληνικό ζήτημα θα επιταχύνει τις διαδικασίες συγκρότησης ενός σκληρού πυρήνα του ευρώ, καθώς η κρίση δείχνει ότι τα ημίμετρα της ευρωζώνης, δεν μπορούν να απαντήσουν στα προβλήματα της εποχής.

Στο εσωτερικό της Ελλάδας, ο Σαμαράς φαίνεται να ολοκληρώνει μια πλήρη μεταμόρφωση πάλι – τώρα εμφανίζεται ως ο μνημονικός υπερασπιστής του ευρώ. Οι επιθέσεις ενάντια στον Τσίπρα, πάντως, δεν φαίνεται να επηρεάζουν, μέχρι στιγμής, την δυναμική του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ οι αναλυτές των δημοσκοπήσεων επιμένουν ότι τα «υπόγεια ρεύματα» που προκάλεσαν τον σεισμό της 6ης Μάιου συνεχίζουν να είναι κυρίαρχα.

Και παρά το ότι όλοι, πλην του ΚΚΕ, επιμένουν στο ευρω, αρχίζουν, πλέον, και οι συζητήσεις για την πιθανότητα δύο νομισμάτων ή κάποιας μορφής συγκροτημένης αποχώρησης – αφού η πιθανότητα ελληνικής εξόδου παραμένει διπλή: μπορεί να είναι εθελοντική μπορεί και όχι.

Ευρώπη: μετατοπίσεις στον πυρήνα, ένας ακόμα εκλογικός σεισμός στη Σερβία και η υπόγεια δυσφορία στην Ιρλανδία

Η επίσκεψη Ολάντ στο Βερολίνο ήταν ευγενική, αλλά ο γάλλος πρόεδρος δεν φάνηκε να βάζει νερό στο κρασί του – τουλάχιστον αμέσως. Έχοντας τον αέρα, όχι μόνο της δικής του εκλογικής νίκης, αλλά και της ήττας των γερμανών χριστιανοδημοκρατών με άξονα θέματα λιτότητας, επέμενε στην ατζέντα του. Και μάλιστα έβαλε στο τραπέζι και το απαγορευμένο, μέχρι πρόσφατα, θέμα των ευρωομολόγων. Αφέθηκαν, ταυτόχρονα, να διαρρεύσουν πληροφορίες, ότι η Γαλλία δεν θα επικυρώσει την δημοσιο-οικονομική συνθήκη χωρίς αλλαγές – οι προσθήκες με προφανώς κεϋνσιανή έμφαση και περιεχόμενο. Το σαββατοκύριακο, οι γάλλοι άφησαν να διαρρεύσει ακόμα ένα σημείο – ο Ολάντ δεν συμφωνεί με το διορισμό του Σόϊμπλε στο Eurogroup..εκτός εάν αφέθηκε και πάλι να νοηθεί.

Η στρατηγική του Παρισιού δεν είναι μόνη. Στο εσωτερικό της Γερμανίας, η στροφή σε απαιτήσεις ενίσχυσης του κοινωνικού κράτους έφτασε μέχρι και το πιο φίλο επιχειρηματικό κόμμα των φιλελευθέρων, οι οποίοι, πρόσφατα, υπό την νέα τους ηγεσία φαίνεται σύμφωνα με τον Economist να στρέφονται από την νεοφιλελεύθερη έμφαση, σε μια έμφαση προς τον κοινωνικό φιλελευθερισμό. Η γενική εικόνα στη Γερμανία είναι ότι οι σοσιαλδημοκράτες θα επιστρέψουν στην εξουσία – είτε σε συμμαχία με άλλα αριστερογενή κόμματα, όπως οι πράσινοι και «η αριστερά», είτε σε συμμαχία με τους χριστιανοδημοκράτες ή ακόμα και με τους φιλελευθέρους στο νέο τους προφίλ.

Οι μετατοπίσεις στον πυρήνα της Ε.Ε. είναι και αποτέλεσμα τόσων των εκλογών, όσο και των κινητοποιήσεων που φαίνεται να αποκτούν δυναμική. Στην περιφέρεια, πάντως, της Ευρώπης, ο αναβρασμός συνεχίζεται. Σε μια εκλογική ανατροπή, την οποία παρατηρητές χαρακτήρισαν ως «εκλογικό σεισμό» - όπως και στην Ελλάδα τις 6 Μαΐου - ο Νίκολιτς, συνεργάτης του Σ. Μιλόσεβιτς, και εκπρόσωπος του σκληρού μετώπου απέναντι στην Δύση, κέρδισε τις εκλογές. Αν ο φιλοδυτικός Τάντιτς χρησιμοποίησε το τέλος του εμπάρκο και την παρουσία διεθνών εταιρειών στην χώρα, ως επιχείρημα υπέρ της υποψηφιότητας του για επανεκλογή, ο Νίκολιτς έπαιξε το χαρτί ταξικής δυσφορίας και κέρδισε: υποσχέθηκε φορολόγηση του πλούτου για ενίσχυση των συντάξεων και των κρατικών επενδύσεων σε τομείς της οικονομίας. Στο υπόστρωμα της εσωτερικής αντιπαράθεσης, θα πρέπει κάποιος να δει τις εκλογές και ως είδος ψήφου, υπέρ της συμμαχίας με τη Ρωσία, η οποία είναι ο στρατηγικός

σύμμαχος της Σερβίας από την εποχή των γιουγκοσλαβικών πόλεμων – ιδιαίτερα μετά τον πόλεμο του Κοσόβου. Έτσι, αυτές οι εκλογές σηματοδοτούν το τέλος της περιόδου, όπου η Δύση εκβίαζε τη Σερβία. Τώρα, πια, θα παίξει και η Σερβία, ενδεχομένως, πιο αυτόνομα όπως, ήδη, κάνει η Τουρκία στην ευρύτερη περιοχή – και ίσως, ενδεχομένως, και η Ελλάδα σύντομα.

Στην άλλη πτέρυγα της Ευρώπης, στην Ιρλανδία όπου αναμένεται να γίνει δημοψήφισμα για το σύμφωνο δημοσιο-οικονομικής σταθερότητας, αυξάνεται, επίσης, η δυσφορία για την λιτότητα. Αν και αναμένεται να περάσει το δημοψήφισμα, εντούτοις, οι δημοσκοπήσεις δείχνουν και μια ευρύτερη ρευστότητα την οποία μπορεί να χρησιμοποιήσουν οι αντίπαλοι του σύμφωνου, για να οδηγήσουν και πάλι το θέμα σε αδιέξοδο. Επικεφαλής της εκστρατείας εναντίον του συμφώνου, είναι το αριστερό ενωτικό - με την βόρεια Ιρλανδία - κόμμα του Σιον Φέϊν.

Διεθνείς συναντήσεις: ο Πούτιν σνομπάρει τους G8, ενώ γίνονται διαδηλώσεις ενάντια στο ΝΑΤΟ ακόμα και στις ΗΠΑ

Κάποτε, επί Γέλτσιν, η Ρωσία θεωρούσε τιμή της, να την καλέσουν στο γκρουπ των πλούσιων του G7. Η Ρωσία, τελικά, προσκλήθηκε ως ένα είδος εξωτικού ξένου, μετά το τελευταίο γιουγκοσλαβικό πόλεμο, με τον βομβαρδισμό της Γιουγκοσλαβίας το 1999. Σήμερα, και ενώ οι Σέρβοι ψήφιζαν ενάντια στους φιλοδυτικούς, ο Πούτιν δεν πήγε καν στην συνάντηση και έστειλε τον Μεντβιέτεφ. Μερικοί παρατήρησαν ότι, ήδη, και ο Ομπάμα είχε δηλώσει ότι δεν θα συμμετέχει στην συνάντηση του APEC (των χωρών της Ασίας – Ειρηνικού) το Σεπτέμβριο στη Ρωσία. Θα μπορούσε να το δει κάποιος και ως αμοιβαίο σνομπάρισμα. Αλλά, οι δυο ηγέτες θα βρεθούν στη συνάντηση των G 20, στην οποία η Ρωσία θα συμμετέχει με συμμάχους, αλλά και με την παρουσία όλων των μελών του BRICS. Είναι γεγονός ότι η χώρα, η οποία δεν συμμετέχει στο δυτικό, πια, κλαμπ των G8, είναι η Κίνα. Όποτε, η γεωπολιτική κίνηση είναι, μάλλον, έκδηλη.

Μια άλλη παράμετρος της απροθυμίας του Πούτιν να παραστεί στους G8, ενδέχεται να ήταν, ότι θα ακολουθούσε η συνοδός του ΝΑΤΟ, όπου θα συμμετείχαν οι 7 και η Ρωσία θα ήταν και πάλι ο ξένος. Ο Γ.Γ. του ΝΑΤΟ προσπάθησε, βέβαια, να διαβεβαιώσει τους ρώσους ότι η αντιπυραυλική ασπίδα δεν στρέφεται εναντίον τους – αλλά είναι μάλλον περιττά τα λόγια για του ρώσους, που νοιώθουν, σαφώς, πιο άνετοι στο νέο γεωπολιτικό περιβάλλον, το οποίο διαμορφώνεται. Το ότι το

συνέδριο του ΝΑΤΟ έγινε στόχος διαδηλώσεων στην ίδια την Αμερική είναι από μόνο του είδηση. Τα μέλη του ΝΑΤΟ φάνηκαν διχασμένα – για το Αφγανιστάν - όπου το θέμα πια είναι η αξιοπρεπής αποχώρηση - αλλά και για το ρόλο της συμμαχίας σε ένα κόσμο, όπου τα συμφέροντα των μελών της συμμαχίας δεν συγκλίνουν κατ’ ανάγκη. Η συμμαχία υπάρχει και χρησιμοποιείται, μάλλον, κατ’επιλογή, καθώς οι γάλλοι αναμένεται να δώσουν και πάλι έμφαση την ευρωπαϊκή αμυντική στρατηγική, οι αμερικανοί αναζητούν τρόπους αμοιβαίας συνεργασίας με το Ισραήλ, ενώ η Τουρκία απαιτεί αναγνώριση του ρόλου της στην ανατολική Μεσόγειο.

Σπόντες

- **Όταν η Μέρκελ τηλεφώνησε** για να πει ότι θέλει δημοψήφισμα στην Ελλάδα για το ευρώ, ο Σαμαράς αντέδρασε, αμέσως. Το ζήτημα του διχασμού της δεξιάς στην Κύπρο είναι έκδηλο: με ποιόν είναι τώρα ο ΔΗΣΥ - με την κ. Μέρκελ [ευρωπαϊκά] ή με τον κ. Σαμαρά [εθνικά];
- Σύμφωνα με καταγγελίες **μέλη των αρμόδιων υπηρεσιών για τους αλλοδαπούς φαίνεται ότι προχωρούσαν σε κατάσχεση και υφαρπαγή χρημάτων** από ξένους εργάτες. Το ότι μερικά επιστράφηκαν είναι ενδιαφέρον – τα υπόλοιπα; http://www.politis-news.com/cgibin/hweb?-A=218884&-V=articles
- **Το σχόλιο της εβδομάδας**: «Υποπτεύομαι πως ο μικρός Νικόλας Παπαδόπουλος είδε πολλές κατασκοπευτικές ταινίες της εποχής του Ψυχρού Πολέμου, γεγονός που τραυμάτισε την ευαίσθητη παιδική του ψυχή. Δεν μπορώ να εξηγήσω, αλλιώς, την απέχθεια του προς τους κομμουνιστές και τον ενδόμυχο φόβο ότι αν ήταν στο χέρι των διαβολικών καθεστωτικών, θα τον εξόριζαν στην Σιβηρία. Μετά το τελευταίο του ξέσπασμα, εισηγούμαι να δει ξανά τα άπαντα του James Bond των 60ς για να πολεμήσει την εμμονή διά της ομοιοπαθητικής. Η Γιώτα ας κάνει υπομονή. Εδώ ο καλός της πέρασε από χειροτερα..Έμαθε ταχύρυθμα ελληνικά!» [Σταύρος. Χριστοδουλου. Φιλελεύθερος 20/4, σ. 14] Ναι, αλλά με το που νομίζει ότι «έμαθε», άρχισε να νομίζει, και πάλι, ότι γράφει μανιφέστα και επιστολές. Αν νομίσει, με τη νέα θεραπεία, ότι είναι ο James Bond, φαντάζεσαι τί έχει να γίνει στη βουλή;

- **Το Σάββατο ο Αβέρωφ τηλεφώνησε ενοχλημένος** στο ΡΙΚ για να παρατηρήσει ότι στη συζήτηση για τις τράπεζες, δεν υπήρχαν όλες οι απόψεις – προφανώς, εννοούσε τον εαυτό του, και προφανώς, ήταν ενοχλημένος από το δημόσιο αίσθημα εναντίον των τραπεζιτών. Ήταν, όμως, πιο προσεκτικός από τον Ν. Παπαδόπουλο με τις γκάφες του να απειλεί, όταν δεν μπορεί να συζητήσει. Κατά τ' αλλά, **η ευαισθησία του Αβέρωφ εξαντλείται όταν δεν ακούγεται η φωνή του** – όταν τον καλούν μόνο του - στο Μέγα, στον Αντένα - δεν έχει ποτέ παράπονο για την άλλη άποψη.
- **Τελευταίως, φαίνεται να εξασκείται σε ασκήσεις το σαββατοκύριακο, τις οποίες διοχετεύει στο Φιλελεύθερο για πρωτοσέλιδη προβολή.** Η τελευταία ήταν για τις τιμές των προϊόντων και ο στόχος είναι να επιχειρηματολογήσει ενάντια στο πλαφόν. Το πρόβλημα του Αβέρωφ είναι, από ότι φαίνεται, η δυσκολία να δει την αντιστοιχία των συγκρίσεων – όπως φάνηκε και από την προηγούμενη «έρευνα» για το ΡΙΚ. Έτσι ενώ ξεκινά με το κλασικό επιχείρημα ότι ένα όριο στην τιμή μπορεί να οδηγήσει σε ελλείψεις παραβλέπει πλήρως το γεγονός ότι στην Κύπρο υπάρχει μεγάλη ποικιλία ντόπιων παραγωγών και είναι απίθανο να τους συμφέρει να αποσυρθούν από την παραγωγή – η να την περιορισουν. Μετά, αφού καταγράφει το γνωστό, ότι δηλαδή χωρίς έλεγχο οι τιμές ανέβηκαν, προχωρεί σε μια αστεία σύγκριση – συγκρίνει με την άνοδο στην τιμή του ρεύματος. Ακόμα και η έλλειψη κατανόησης των συγκρίσιμων μεγεθών δεν δικαιολογεί την γκαφα της παραβλεψης των αυτονοητων – ο ηλεκτρισμός παράγεται από υλικό που εισάγεται και εξαρτάται από αστάθμητους παράγοντες, όπως η πολιτική στη Μέση Ανατολή λ.χ., άρα η τιμή δεν μπορεί να ελεγχθεί τοπικά, ενώ υπάρχουν ήδη και άλλοι, πέραν απο την ΑΗΚ, με άδειες παραγωγής, οι οποίοι δεν έχουν δοκιμασει καν να αρχισουν παραγωγη. Τι λένε λοιπόν τα βιβλία της μικρό-οικονομίας για την περίπτωση όπου δεν υπάρχει προσφορά – και άρα αναλαμβάνουν δημόσιοι θεσμοί να προμηθεύσουν το αγαθό; Πάντως, σε σύγκριση με τις υστερίες, αυτές οι ασκήσεις του Αβέρωφ έχουν αν μη τι άλλο, κάποιο ίχνος προσπάθειας.
- **Ίσως, όμως, να ήταν καλά για τον Αναστασιάδη να επενδύσει περισσότερο στο Μαυρίδη.** Μπορεί να υποτιμά, προς το παρών, τα αισθήματα της λαϊκής δεξιάς για τα ταξικά ζητήματα η ηγεσία του ΔΗΣΥ,

αλλά μπορεί να βρεθεί απρόσμενα μπροστά σε εκπλήξεις. Στην Κύπρο, μια μερίδα της δεξιάς φαίνεται [και φάνηκε έντονα το 2011] να συμβαδίζει με ένα ευρύτερο ταξικό αίσθημα – και ο Αβέρωφ έχει ταυτιστεί υπερβολικά με το αντίθετο: τα σαλόνια, τα αυτοκίνητα μεγάλου κυβισμού και τις επαύλεις που δεν θέλει να φορολογούνται.

- **Από την άλλη, η Θεοχάρους κοιτάζει τα ελληνικά δεδομένα και μετρά τις πιθανότητες** να το παίξει αυτή, αντί ο Συλλούρης, η νέα έκφραση της δεξιάς πέραν του ΔΗΣΥ.
- Την περασμένη εβδομάδα, είχαμε την **ακρόαση στο Ανώτατο** της αίτησης των δικηγόρων μερικών συγγενών νεκρών από την έκρηξη στο Μαρί να δοθεί άδεια για υποβολή αιτήματος για ερμηνεία του άρθρου 45 του συντάγματος για διασαφήνιση της ασυλίας του Προέδρου, με στόχο, προφανώς, να συνεχίσουν την θεαματική εκστρατεία ενάντια στο Δ. Χριστόφια – και για μερικούς την μετατόπιση των ευθυνών από τους στρατιωτικούς υπεύθυνους της βάσης. Αν και το σύνταγμα είναι σαφές για την ασυλία, εντούτοις, η διαπλοκή διαφόρων παραγόντων ήταν, επίσης, έντονη την περίοδο μετά την έκρηξη. Το ενδιαφέρον της ακρόασης ήταν ότι **τοποθετήθηκε, για πρώτη φορά δημόσια, ο Γ. Εισαγγελέας σε σχέση με τις έρευνες που έγιναν** - ιδιαίτερα εκείνη της αστυνομίας η οποία είναι και το πιο ολοκληρωμένη. Δήλωσε στο δικαστήριο σύμφωνα με το Φιλελεύθερο: «*…έχει διενεργηθεί ποινική έρευνα για την τραγωδία στο Μαρί, αλλά δεν καταδείχθηκε τίποτε σε βάρος του Πρόεδρου της Δημοκρατίας. Και από την έρευνα, διευκρίνισε, δεν είχε εξαιρεθεί ο Πρόεδρος. Παράλληλα, ανέφερε ο Γενικός Εισαγγελέας, το μαρτυρικό υλικό που συγκέντρωσε η αστυνομία από τις έρευνες και ανακρίσεις που διεξήγαγε, δεν καταδεικνύει οποιαδήποτε ευθύνη του Προέδρου.*» [Φιλελεύθερος, 17/5/2012 σ.9]
- **Η στάση των δικηγόρων ήταν αντιφατική** – διεκδίκησαν ότι δεν έγινε ανάκριση απορρίπτοντας ουσιαστικά οι ίδιοι την διαδικασια του Πολυβίου. Την ανάκριση σαν θέαμα πάντως την είδε όλη η Κύπρος. Και είναι γεγονός ότι οι μαρτυρίες -ακομα και όπως καταγραφονται- δεν ταιριάζουν με τη έκθεση ιδεών και δικηγορικών ρητορικών του «πορίσματος». Ίσως για αυτό να επιχειρείται και η αποστασιοποίηση. **Υπάρχουν δύσκολα τεκμήρια στις μαρτυρίες για όσους δεν θέλουν να δουν τις ευθύνες των τοπικών**

αρμοδίων που δεν διέταξαν εκκένωση, δεν φρόντισαν -ενώ υπήρχε πρόνοια και κονδύλι- για το στέγαστρο, η έστω για την αποψίλωση παρά τις ρητές οδηγίες κ.ο.κ.

- **Η αναβολή απόφασης του ΑΚΕΛ για τις προεδρικές για τα μέσα του Ιούλη μπορεί να είναι και ενδιαφέρουσα** – συμπίπτει, βέβαια, με την Προεδρία της Ε.Ε., αλλά συμπίπτει και με το ξεκαθάρισμα των τουρκικών θέσεων και προθέσεων σε σχέση με την Προεδρία και τα εν δυνάμει «σχέδια Β».
- **Ο Αναστασιάδης, επίσης, επέλεξε να δει τον Ντάουνερ, την ίδια μέρα που το ΑΚΕΛ συναντήθηκε με την ΕΔΕΚ, για να του πει** ότι θα -ή εχει προθεση να- ξανασυζητήσει, με στόχο την συμφωνία (και παλιν συγκλισεις κλπ κλπ), την εκ περιτροπής (για να προτείνει τί – το οποίο να είναι αποδεκτό από τους τ/κ ;), τους έποικους (θα αυξήσει το ποσοστό με βάση τα ρεαλιστικά δεδομένα – τα οποία επικαλείται μέχρι τώρα ο ΔΗΣΥ σαν το βασικό κίνητρο για την λύση;), τις βασικές ελευθερίες (που ξέρει ότι θα οδηγήσει, και παλιν, στον περιορισμό των δικαιωμάτων επιστροφής των ε/κ προσφύγων) κλπ. Άλλα είπε μέσα και άλλα είπε έξω;. Ενδεχομένως. Οπότε τί είπε μέσα; Άνοιξε χαραμάδα για να πληθύνει ο κόσμος στο τραπέζι των συνομιλιών; Ή μήπως, πέρα από τα προεκλογικά, ετοιμάζεται και αυτός για καμιά ενδεχόμενη έκπληξη του Ιούλη; **Θα δείξει.**

Κινήματα – εκδηλώσεις

Φωνές Ενάντια στην Ομοφοβία

Η οργάνωση accept – ΛΟΑΤ Κύπρου, επ' ευκαιρία της 17ης Μάη, Παγκόσμιας Μέρας Ενάντια στην Ομοφοβία, διοργανώνει σειρά δραστηριοτήτων με τίτλο «Φωνές ενάντια στην Ομοφοβία 2012». Η σειρά δραστηριοτήτων περιλαμβάνει ποικίλες εκδηλώσεις που θα διεξαχθούν μεταξύ 12 και 31 Μάη 2012. Στην αίθουσα «Ειρήνη», οδός Λήδρας, Λευκωσία, θα υπάρχει έκθεση με εξώφυλλα από έντυπα της Κύπρου και άλλων χωρών με θέμα την ομοφοβία. Παράλληλα, θα διεξαχθούν και πολλές άλλες δραστηριότητες σε Λευκωσία, Λεμεσό και Πάφο, με στόχο την ενημέρωση για

την ομοφοβία, αλλά και των διακρίσεων που γίνονται με βάση τον σεξουαλικό προσανατολισμό και την ταυτότητα του κοινωνικού φύλου.

Ο σύνδεσμος με το πλήρες πρόγραμμα στα ελληνικά εδώ: http://dl.dropbox.com/u/15171019/IDAHO2012Programme-greek.pdf

Χώροι επανα-προσέγγισης: Παλιά και νέα κινήματα γύρω, μέσα και διαμέσου της Διαχωριστικής Ζώνης

Συζήτηση στρογγυλής τράπεζας στο πολιτιστικό κέντρο Ειρήνη στην Λήδρας/Lokmaci, Σαββατο , 26 Μαΐου, 18:30

SPACES OF (RE-)APPROCHEMENT : Old Movements and New in the Buffer Zone

Saturday, May 26, 2012, 18:30

'Irini' Cultural Center – Ledras/ Lokmaci Crossing, next to the Buffer Zone

The formation and activities of the ‘Occupy the Buffer Zone’ movement, as well as the violent eviction from the squatted building, open a range of issues that require discussion and consideration. This public discussion aims to continue the dialogue as well as opening newtopics for consideration on the Buffer Zone bringing together old and new activists of the Buffer Zone.

- What is the framework that created this radicalized movement?
- Is OBZ relevant to other social movements unfolding at the moment, or have unfolded in the past?
- In what ways is OBZ connected to space in walled Nicosia?
- What allowed the articulation of common ideas between G/Cs and T/Cs activists in the context of OBZ?
- Is there a genealogy of the rapprochement movement, and, if so, how has it evolved?
- What are the conceptualizations and reconceptualizations of the Buffer Zone?

A roundtable discussion with

Niyazi Kizilyurek, Beran Djemal, Kostis Ahniotis, Gregoris Ioannou, Seta Astreou, Pafsanias Karathanasis, Rahme Veziroglou and Marios Michaelides

The discussion will be held in English and is affiliated to the Theseus Street Festival (25 - 26/05/12). The festival is taking place along and at different locations of Theseus Street, within the walls of Nicosia.

A suggested €1 donation will help us cover venue expenses.

Organizers: Antonis Hadjikyriacou, Constantina Zanou, Despo Pasia

http://www.facebook.com/events/312006005546298/